

brugte Udtryk: „kan erholde“ med: „har Ret til at erholde“.

Kommissionens Forslag om, at Anerkjendelsen meddeles af Statens Tilsynshavende, har man ikke kunnet tiltræde. Vel vil det tilfalde Sygekasseinspektøren, til hvem Begjæringen om Anerkjendelse efter § 2 bliver at indsende, i hvert enkelt Tilfælde at foretage den forberedende Undersøgelse af Kasserens Vedtægter samt i fornødent Fald at give Kasserens Bestyrer Meddelelse om de Forandringer, der maa foretages i Vedtægterne, for at disse kunne indstilles til Godkjendelse, men selve Anerkjendelsen, den Akt, som medfører Forpligtelse for det Offentlige overfor Kasserne, bør formentlig udgaa fra Regjeringen. Man har derfor foreslaaet, at Anerkjendelsen meddeles af Indenrigsministeren, naar denne efter Sygekasseinspektørens Indstilling godkjenner Vedtægterne.

Man har derhos fundet det rigtigst at bestemme, at Anerkjendelsen af Indenrigsministeren skal foranstaltes offentliggjort.

Til § 3.

Til Grund for den i Kommissionens Forslag § 2 indeholdte Bestemmelse, at de anerkjendte Sygekasser enten maa være territorielt begrænsede eller knyttede til bestemte Fag eller enkelte Forretninger, ligger den Betragtning, jfr. Betænkningens Side 25, at kun de Kasser bør støttes, som aabne Mulighed for en gjensidig Kontrol mellem Medlemmerne; er der ikke fastsat en stedlig Begrænsning for Retten til at være Medlem, maa derfor et vist Fællesskab, navnlig i Erhvervsforhold, være Forudsætningen for Afgangen til Kassen. Denne Tanke synes imidlertid at have faaet et noget for snevert Udtryk i Kommissionens Forslag. Ogsaa andet Fællesskab end det at høre til samme Fag, hvorved efter den almindelige Opfattelse nærmest forstaaes Haandværk og lignende Erhverv, eller samme Forretning, kan yde den fornødne Begrænsning, og man har derfor tilføjet, at Kassen skal kunne omfatte: „en bestemt Kreds af Personer“. Det bliver da for hvert enkelt Tilfælde at undersøge, om den omhandlede Betingelse for Afgang til Kassen er saaledes fastsat, at en tilstrækkelig Begrænsning er tilstede.

Den i Kommissionens Forslags § 2 i Slutningen indeholdte Bestemmelse om Medlemmernes Ret til i Tilfælde af Anerkjendelsens Ophør at fordræ sig optagne i andre Sygekasser bortfalder som Følge af den Affattelse, der er givet nærværende Forslags § 6.

Til § 4.

Som det fremgaar af det tidligere Bemærkede, er det Forudsætningen for Statens Anerkjendelse af Sygekasserne og derigennem for disses Afgang til Hjælpen af det Offentlige, at deres Medlemmer ere ubemidlede. Da man ikke har ment det praktisk helbigt at fastsætte den Grænse, der som Følge heraf maa drages for Retten til at være Medlem af en anerkjendt Sygekasse, efter bestemte aarlige Indtægtsbeløb, har man ligesom Kommissionen indskrænket sig til at fremhæve de vigtigste Grupper af Befolkningen, som ville falde indenfor Grænsen, idet derhos tilføjes: „og andre med de Nævnte i økonomisk Henseende lige stillede Mænd og Kvinder“. I denne Tilføielse bliver altsaa den egentlige Hovedregel at søge, medens Hensigten med at fremhæve de enkelte Livssituationer kun er at give en Maalestok for Bestemmelsen af, hvilke Personer der efter deres Formuesforhold kunne være Medlemmer. Man har imidlertid ment, at de i Loven fremdragne Exempler saa meget som muligt burde hentes fra de forskjelligartede Livsforhold, hvorom der kan være Spørgsmaal, saaledes at det klart fremgaar, at det ikke er Meningen at knytte de begunstigede Kasser til en eller flere bestemte Klasser af Befolkningen, og der er derfor givet den foreliggende Bestemmelse en noget anden Affattelse end den tilsvarende i Kommissionens Forslags § 3. Medens der i sidstnævnte Forslag kun nævnes Personer, som henhøre til Arbejderklassen, har man her foruden Arbejderne, saavel i Kjøbstæderne som paa Landet, medtaget enhver ubemidlet Haandværker, hvad enten han er Svend eller Mester, og andre Næringsdrivende samt derhos saadanne Bestillingsmænd, hvis økonomiske Vilkaar stille dem paa lige Fod med de nævnte Personer. At man ikke ved denne videre Angivelse af de Personer, hvis Forsikkring kan falde indenfor Loven, i Virkeligheden fjerner sig fra Kommissionens Tanke, fremgaar af Betænkningens Side 27—30.

Det maa formentlig erkjendes, at det vilde gribe for pludseligt ind i hele Sygekasseinstitutionen og medføre Ubillighed, om den her angivne Betingelse for Retten til Anerkjendelse blev gjort gjældende i sit fulde Omfang overfor de allerede bestaaende Kasser, hvilke, saafremt de tillige omfattede Personer, der faldt udenfor det omhandlede Omraade, vilde nødes til enten at afholde sig fra at begjære Anerkjendelse eller at søge at befri sig for disse Medlemmer. Man har derfor foreslaaet den Lømpelse, at der